Під час літніх канікул я приїхав у село до бабусі в гості. А наступного ранку трапилася історія, про яку соромне розповідати. Поснідавши, я вийшов на вулицю. Огледівшись, відзначив про себе, що хлопці вже розбрелися хто-куди і спробуй-но їх тепер відшукати. Зиркнувши у кілька дворів і переконавшись, що дійсно нікого нема, пішов вулицею. Незабаром вийшов до тракторної бригади. Далі дорога завернула в перелісок. Вибираючи замашну ліщину для вудок, я слухав транзистор, що теліпався у мене на грудях, як раптом остовпів. За кілька кроків від мене стояло троє хлопців.

"Нічого собі,— думаю перелякано.— Троє на одного. І обличчя у них замурзані, сердиті".

— Ти чий будеш? — озвався нарешті рудий.

Я мовчу, ніби вареником подавився. А потім як рвону назад, та й полетів сторч головою у рівчак — під ноги дрючок потрапив,— аж у голові загуло.

Хлопці вибухнули сміхом.

Швиденько вибрався на дорогу, обсмикнув сорочку, прилаштував на коліні розірвану штанину, потім міцно вперся ногами в землю, вхопив у руки міцну палюгу й попередив:

— Не підходьте! Зі мною жарти погані. Ідіть своєю дорогою. Вам наліво, а мені направо.

Хлопці з подивом дивилися на мене.

— Міський? — запитали.

"Причину вишуковують,— подумав я.— Скажи міський — будуть бити, тутешній — теж по голівці не погладять. Їм аби причина. А транзистор заберуть точно. Ба, он як поглядають. З сорочкою теж доведеться розпрощатися".

Я сів на землю і заходився стягувати штани.

— Беріть! — кинув їм.— Подавіться!

І так мені стало жаль, що я спортом не займався. А скільки разів пропонували вступити в секцію. Тепер мав би розряд із боксу. Кілька прийомів, і вони лежали б у мене біля ніг і благали відпустити. Ну, нехай не боксом. Гантелі міг би тягати, штангу піднімати чи хоча б бігати на короткі дистанції. Так ні, у шахи грав. От тепер і мізкуй, як зробити мат у три ходи. Я знову примірявся до напарників і зрозумів, що одних штанів їм замало. Довелося скинути сорочку.

— Подавіться! — крикнув.— Майже нова!

Стою в майці, трусах, стрибаю на одній нозі, як лелека на болоті. І раптом мене "повело".

— А вас малувато,— розмахую руками, ніби на рингу.

Вони від здивування аж очі витріщили:

— А ти звідки знаєш?

— Від мене не сховаєтесь.

Хлопці переглянулися.

— Ти не хвилюйся,— сказав один.— Четвертий он сидить за дубом, ногу підвернув.

— І чотирьох для мене мало,— кажу,— Боксом шостий рік займаюся. Усіх, як дрова, складу. Мотузки буду вити.

Проте хлопці виявились міцними горішками. Взялися руками в боки, іржуть, мов коні. Я й сам мало не розсміявся, коли поглянув на себе збоку. В одязі було трішки серйозніше. А голому? Ноги худі. Руки ніби хворостини На такого дмухнеш — і сам впаде.

— Жартівничок трапився,— кидають єхидно і підступають все ближче до мене. Ідуть, як стіна. Таких не те що кулаком чи палицею, а снарядом не проб'єш.

— Давайте миром,— знову прошу.— Навіщо мені брати вас на свою совість. Це добре, коли обійдеться вибитими зубами чи тріснутою щелепою.

— Артист! — продовжують мене оточувати.— Не бачить, з ким має справу. Ми ж тебе можемо в баранячий ріг скрутити. Чи ти, можливо, психований?

— Це іще розберемося,— починаю тремтіти, як осиковий листок на вітрі. Відчуваю, що будуть бити.

Я простягнув їм транзисторного радіоприймача.

— Від серця відриваю,— попередив. Та не за свою шкуру тремчу, а за вашу. Батьків ваших жаль.

Тут уже всі троє стиснули кулаки:

— Замовкни, кузько,— сказав рудий,— Бач, який цирк влаштував.— І, поглянувши на своїх супутників, махнув рукою: — Кінчаймо цю комедію.

Мене ніби хто молотком по лобі бахнув. Ніби хто зуба вирвав.

— Одну хвилину,— прохаю.— Я зараз зроблю розминку.

Хлопці здивувалися.

— Що таке?

— Розминатися буду.

— Навіщо?

— Перед боєм так кожен спортсмен робить,— пояснюю.— Щоб удар був сильним і точним. Щоб зв'язок не порвати. Невже ви думаєте, що після того як я вам наб'ю пики, у мене немає більше роботи? Дідька лисого! Попереду серйозні змагання із чемпіонами міст і областей.

— Давай! — погоджуються, але пильно слідкують за тим, що я роблю.

Довелося пригадувати всі моменти з тренувань спортсменів, які бачив у кінофільмах.

Роблю сильні і швидкі помахи руками. Тридцять присідань. Лягаю на живіт і виписую ногами, ніби молоде лоша на болоті.

Подіяло. Спочатку дивились, ніби барани на нові ворота, а потім почали пирхати і нарешті залились таким сміхом, що я оторопів.

Найвищий, якого інші називали капітаном, зібрав мою одежу, взяв радіоприймач і щось хотів сказати. Мабуть, подати команду до наступу. Та я вчасно зупинив їх:

— Останній номер.

Усі знову завмерли. Я стаю на одне коліно, нахиляюся, другою ногою впираюся в землю й різко відштовхуюсь.

Перескакую канаву. Тараню головою кущ ліщини і, вискочивши на галявину, петляв нею, як заєць. Перед тим, як шугонути в гущавину, встигаю помітити, що трійця теж успішно стартувала. Чути крик і якийсь лемент. Мабуть, погрози. Єдина моя надія — ноги.

Але відчуваю, що стрибаю все повільніше і дихати стає так важко, ніби у бані в парилці. Нарешті знесилено валюся на землю.

Мене обступили розпашілі хлопці.

— Вставай,— наказують, насилу переводячи подих.— Не знаємо, як у тебе із боксом, а розряд із бігу точно можна присвоювати. Підводься!

— Не можу,— насилу облизую язиком сухі губи.

— Чому?

— Секрет.

Мене швиденько підхопили і поставили на ноги.

— Одягайся!

Довелося підкорятися.

— А тепер змотуй звідси вудочки,— наказали, причепивши мені на плече транзистор.— Біжи!

— Як? І вам нічого не треба від мене? — шепочу.

— Нічого нам не треба,— сміються.— Ми тут череду колгоспну пасемо. Отож десь дві корови відбилися, міг їх і розшукуємо. Тому й хотіли тебе розпитати, чи ти не бачив їх.— І хлопці, поплескавши мене дружньо по плечу, подалися геть.